

Egyre több nehézséggel kell szembenéznie a székelyudvarhelyi bringás világjáró **Szabó Zoltán** nak, azaz

Kobra

nak több mint egy hónapja tartó, körülbelül fél évesre tervezett teljesítménytúráján: bringája és utánfutója nem bírja úgy a strapát, mint ahogy azt várta, és Ázsiában bizonyos alkatrészeket nem sikerült pótolnia.

A földkerülő immár több mint egy hónapja indult el trekkingbiciklijével, hogy beteljesítse következő nagy álmát, azaz megmássza a Tien-San hegységben lévő Pobeda-csúcsot. Törökországban számos régi emléket élt újra, járt fegyveres helyen és **Szejke** nevű bringája majdnem teljesen tönkrement, Iránban viszont nemrég új barátokra lelt.

Így hát „monyókolva”, favágó módszerekkel, de ideig-óráig mindig megoldotta a gondjait, még akkor is, ha ehhez saját alkatrészeit is át kellett alakítania. Egy különösen szép törökországi részen például nagy bánatára nem volt alkalma a tájban gyönyörködni, ugyanis Szejke névre keresztelt trekkingkerékpárja és annak utánfutója – amelyben az ételen, sátoron, a főzéshez

használatos gázpalackon és ruhákon kívül hegymászó-felszerelése is lapul, összesen mintegy ötven kilogrammal nehezítve a mindennapi karikázást – nem bírta tovább az utat, és megálljt parancsolt gazdájának.

A „monyókolás” művészete

„A sok emelkedő után egy ereszkedésnél majdnem lementem az útról. Megálltam, mozgattam a bicajom, és a hátsó kerék maradt. Az utánfutóval adtak egy új tengelycsavart, ami fellazult teljesen, mert már egy ideje nem tudom jól megszorítani: süllyesztett, hatszögű feje van, ami a sok küllőcsere miatt már lekerekedett.

Egyértelmű, hogy ezzel már nem lehet folytatni az utat. Újraszorítottam, ami azzal jár, hogy mindent leszedek Szejkéről, a váltót újraállítom, és újra összeszerelem. Délután fél háromkor még 32 kilométerrel büszkélkedtem. Újra elindultam, és gondolkodtam a lehetőségeimen. Elmegyek valahogy a legközelebbi nagyvárosba, ami 180 kilométerre van, hátha kapok egy csavart, ami megfelelne. Kicsi esélyét látom. Egy másik lehetőség, hogy beszereztetem otthon és elküldetem, ami bonyolult, és beletelhet több hétbe is. Azt a megoldást találom a legjobbnak, hogy a hegymászó-felszerelést hazaküldöm, majd elküldik Kirgizisztánba. Vagy az első szerviznél, **ahol flexet kapok, feldarabolom**” – adta ki dühét írásban az utazó.

Természetesen egyik opció sem valósult meg, hiszen a hegymászó kellékek továbbra is sértetlen állapotban utaznak a kényelmes csomagtartóban. „Az első szerviznél bekérezkedtem, és nekiálltam székelyesen monyókolni. A csavar fejébe befűrészeltem. Egy nagyobb csavarhúzó méretre köszörültem, hogy találja a fűrésznyomot. Kiszedtem a pakolásokat, így a megnövekedett csavar végére még két csavaranyát tettem. Ezzel így elleszek egy darabig” – újságolta régi blogján, még április végén.

Néhány nappal később **fékpofáival gyűlt meg a baja**, amelyeket egy szálláson majdnem sikeresen rendbe hozott, ám a hátsó fékjét egy óvatlan mozdulattal mégis sikerült használhatatlanná tennie, olyannyira, hogy később a szervizben sem tudta teljesen kijavítani.

Erre egyébként magyarázattal szolgálhat az is, hogy a török bringás kultúra nem túlzottan fejlett: a 400 ezres lélekszámú Erzurum városban például mindössze egyetlen biciklis üzletre sikerült ráakadnia, és az általa megkérdezett helyiek sem tudtak többről – abban az egységben azonban még tartalék küllőket sem sikerült beszereznie, amelyek azonban fogyóárúnak számítanak, a nehéz csomag miatt.

Nemzetközi mohamedánok

Mindezeket a kellemetlenségeket leszámítva azonban derűs hangulatban tekert át Kobra Törökország ázsiai részén – olykor több mint százhusz kilométert téve meg egy nap alatt – az Ararát hegység árnyékában, a dimbes-dombos és fennsíkos részeken. A szél, az eső, a hideg hol hátráltatta, hol még nagyobb elszántságot ébresztett benne.

A zene minden alkalommal ösztönzően hatott rá – „ég és föld között” tekerve megfogalmazódott benne a vágy, hogy **majd az Ararátot is megmássza** –, és nem is pihent különösebben, leszámítva április utolsó vasárnapját, amit városnézéssel és alvással töltött Erzurumban, ahol egy iszlám vallású tanítónál is vendégeskedett, nem is egyedül.

Szombaton még nem így tervezte a folytatást. A hideg, fáradtság és a javítanivalók miatt

mindenképp szálláson éjszakázott volna, de a vacsorameghívás kellemes meglepetés volt számára. „A turisztikai irodában megkeresték a város szerintük legolcsóbb szállását nekem, amit 20 euróról leengedtek 15-re, de szerencsémre, az embereket kérdezgetve találtam 10 euróért, amit ideadtak hétért. Javítás közben jött oda egy férfi, akivel jót beszélgettünk, és végül meghívott a lakására vacsorázni. Kiderült, hogy egy iszlám vallású tanító, barátságos ember, akinek a lakásán több tanítványa lakik, és tanulmányozzák a Koránt, a világ értelmét, nagy dolgait.

Volt köztük kirgiz, tadzsik, török, és egy moldvai is, aki románul fordította a beszélgetést" – írta még régi blogján, amelyen betelt az ingyenes tárhelye, és amelyet azóta a kobrazoli2.wordpress.com oldalon folytat – az új blognak már most több mint ezer követője van.

Szimpatikus kurdok, szerethetőbb törökök

Akkoriban, Erzincan és Erzurum régiókban már kurdok lakta vidéken járt. Korábban is járt erre, és **most is megállt ugyanannál a benzinkútnál, ahol mintegy két évvel ezelőtt fegyveres képei készültek**. A kurdok kisebbségben, több szomszédos ország közt elosztott területen élnek, aránylag nehéz körülmények között. „Egy benzinkútnál megkérdezte tőlem valaki, hogy hová valósi vagyok, mire visszakérdeztem, hogy ő török-e. Kijavított, hogy törökországi. Habár kisebbségiként a kurdokkal, a törököket jobban szeretem. Kedvesebbek és lazábbak. Itt már elmaradtak például a kínálgatások.

Egyszer egy érdekes konvoj ment el mellettem. Három teherautó szállított személyautókat. A kisautók oldalánál kifeszített huzatok voltak, kőhajítás ellen. Elöl villogó rendőrautó és hátul félig katonai rendőrautó kísért. Itt már **érezhető a rendőri, katonai jelenlét**, engem is igazoltattak" – számolt be a bringás.

Ennek ellenére időről-időre a szabad ég alatt éjszakázott, még meglehetősen hidegekben is. Előnyben részesítette a benzinkutakat, amelyeknél biztonságban tudhatta magát és ingóságait, de arra is volt példa, hogy gyönyörű senkiföldjén, a Tercan tó partján húzott sátrat.

„Jöttem ma 117 kilométert. Nagyon szép napom volt, a szép sátorozó hely pedig ráadás. Sokáig nem bírtam elaludni, nem éreztem a fáradtságot jókedvemben. Nekifeküdtem a csomagjaimnak, keresztbe a sátor ajtajában, és néztem ki a fejből, le a tóra” – lelkesedett, egy csodás nap után.

Május elsején is hasonlóan vidám, ambíciós napja volt, akkor útja eddigi egyik legmagasabb pontján, 2200 méter magas átjárón tekert át. „Nagyon szép napom volt, mentem 125 km-t, de ha hosszabb lenne a nap, még mentem volna, annyira élveztem” – foglalta össze.

Hat nap egy átkelésért

Iránba neki könnyű volt átjutnia, de mások nem úszták meg ilyen kevés várakozással: „Dogubayazitba beérve ettem egy kiadósat, féláron Törökország nyugat felőli oldalához képest. Nagyon jól haladtam, vissza is fogtam magam kicsit nézelődni. A határ előtt 18 kilométerrel már sorban álltak a teherautók, vámolásra. Elfogadtam egy kamionos meghívását egy török kávéra. Elmondásuk szerint **hat napot kell várniuk, míg sikerül átjutniuk a túlsó oldalra.**

Közben megtudtam biztonsági dolgokat a következő országokról, valuta árfolyamot, km távolságokat. Egyórai beszélgetés után hagytam ott őket, hogy gyönyörködjenek az Ararát hegy ezen oldalában. A vámolás könnyen ment, hamar beereszkedtem Maku városig, ahol várt egy bicajos, aki szállást ígért. Telefonomba vettem itteni kártyát két euróért, és hozzá percek. 10 perc egy euróba kerül.

Nagy a kontroll, a megvásárolt telefonkártyát csak a postán lehet aktiválni, ahol útlevél kell és ujjlenyomat” – számolt be új blogján május 3-án, amikor iráni vendéglátójával és egy svájci bringással töltötte az estét.

Iránban elég nehézkes a kommunikáció, internetes naplója is ritkábban frissül, mint más

országokban. Ennek ellenére útja folytatásáról hamarosan újra tudósítunk.